

Arrest

nr. 31 231 van 7 september 2009
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Ethiopische nationaliteit te zijn, op 13 mei 2009 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 23 april 2009.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 3 juli 2009 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 augustus 2009

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat T. DECALUWE en van attaché K. GOOSSENS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker kwam volgens zijn verklaringen op 11 juli 2007 het Rijk binnen en diende op 21 januari 2009 een asielaanvraag in. Op 23 april 2009 werd een beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen. Het onderhavige beroep is gericht tegen deze beslissing.

1.2. De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U bezit de Ethiopische nationaliteit en werd op 5 januari 1978 geboren te Gimbi. Op 12 juli 2007 diende u een eerste asielaanvraag in. Op 14 maart 2008 en 16 mei 2008 werd u door het Commissariaat-generaal gehoord. Een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus werd op 25 juni 2008 door de Commissaris-generaal genomen en dit op basis van vage en foutieve verklaringen betreffende uw sympathie en activiteiten voor het Oromo Liberation Front (hierna OLF). U tekende op 9 juli 2008 beroep aan tegen deze beslissing en op 12 november 2008 nam de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen een bevestigende beslissing van

weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. U keerde niet naar uw land van oorsprong terug. Op 21 januari 2009 diende u een tweede asielaanvraag in bij de Dienst Vreemdelingenzaken. U legde nieuwe elementen voor bij de Dienst Vreemdelingenzaken om uw asielrelaas te staven, namelijk een brief van de Union of Oromo Students in Europe Belgium (hierna UOSE), een brief van het OLF 'Europe Office' dd. 3 januari 2009 en een bundel artikelen van de website van OLF. Tijdens het interview op 11 maart 2009 legde u nog een bundel artikelen neer betreffende het OLF. Tijdens uw verklaringen voor het CGVS bij uw tweede asielaanvraag, gaf u aan dat u sinds uw eerste asielaanvraag contact had met uw oom Tesfaye Lammi. Deze wist u te vertellen dat agenten van de lokale autoriteiten van de Kebele naar uw moeder kwamen om te vragen waar u verbleef. Toen ze zei dat ze het niet wist, werd ze bedreigd. Sinds september 2007 werd u lid van de UOSE, een organisatie waarvoor u aan fondsenwerving doet en naar meetings gaat.

B. Motivering

Uw verklaringen en de nieuwe elementen die u in het kader van uw tweede asielaanvraag voorlegde, blijken onvoldoende te zijn om een 'gegronde vrees voor vervolging' in de zin van de Vluchtelingenconventie van Genève of een 'reëel risico op lijden van ernstige schade' zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken. Vooreerst kan worden opgemerkt dat in het kader van uw eerste asielaanvraag door de Commissaris-generaal op 25 juni 2008 een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus op basis van vage en foutieve verklaringen betreffende uw sympathie en activiteiten voor het OLF werd genomen. Voor wat de materiële bewijzen en verklaringen betreft die u in het kader van uw tweede asielaanvraag aanbracht, kunnen volgende bedenkingen worden gemaakt. Met betrekking tot de nieuwe elementen die u aanhaalde om uw beweerde vervolging in uw land van oorsprong te staven, kunnen volgende opmerkingen worden gemaakt. U verklaarde dat uw oom Tesfaye Lammi - met wie u telefonisch contact had (gehoor CGVS, p.2) - u vertelde dat agenten van de lokale autoriteiten van de Kebele naar uw moeder kwamen om te vragen waar u verbleef (gehoor CGVS, p.2). Hij vertelde u niet wanneer de agenten achter u kwamen vragen bij uw moeder en vroeg er ook niet achter bij uw oom. Verder vroeg u uw oom ook niet of ze u nog elders dan bij uw moeder kwamen zoeken (gehoor CGVS, p.3). Men kan verwachten dat u hierover vragen stelt aan uw oom, teneinde een realistische inschatting te kunnen maken van de eventuele risico's die u loopt in uw land van oorsprong. Toen u gevraagd werd waarom de agenten van de lokale autoriteiten van de Kebele u kwamen zoeken, verklaarde u dat dit alles te maken had met uw vorige activiteiten. Omdat u schuldig was en ze u 'aanvielen' waarna u wist te ontsnappen, zouden ze geconcludeerd hebben dat u de gewapende strijd begon. Toen u gevraagd werd hoe u dit wist, gaf u vaag aan dat het 'kristalhelder is omdat er geen andere reden is' en dat elke Oromo een slachtoffer is (gehoor CGVS, p.3). Er kan echter worden opgemerkt dat de Commissaris-generaal in het kader van uw eerste asielaanvraag op 25 juni 2008 een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus op basis van vage en foutieve verklaringen betreffende uw sympathie en activiteiten voor het OLF nam, wat op 12 november 2008 door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen werd bevestigd. Bijgevolg kan uw bewering dat u momenteel nog steeds wordt opgespoord omwille van de in het kader van uw eerste asielaanvraag aangehaalde motieven, ten zeerste worden betwijfeld. Verder legde u in het kader van uw tweede asielaanvraag een brief van het OLF 'Europe Office' (dd. 3 januari 2009) voor. Deze brief beschrijft de algemene situatie van de Oromo in Ethiopië en zegt dat u – als actief supporter van het OLF – het slachtoffer van vervolging zult worden bij een terugkeer naar Ethiopië. U gaf aan dat u zelf geen lid was van deze organisatie (gehoor CGVS, p.7). Vermits bij de beoordeling van uw eerste asielaanvraag dd. 12 juli 2007, de Commissaris-generaal op 25 juni 2008 een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus nam omdat u uw asielrelaas – inclusief uw beweerde sympathie en activiteiten voor het OLF – niet aannemelijk kon maken en de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen deze beslissing bevestigde op 12 november 2008, kan bezwaarlijk worden gesteld dat u omwille van uw sympathie en activiteiten voor het OLF bij een eventuele terugkeer naar Ethiopië werkelijk zou worden vervolgd door de Ethiopische autoriteiten of ten aanzien van deze autoriteiten een reëel risico op het lijden van ernstige schade zou lopen. In de bundel met artikelen van de website van OLF die u bij de Dienst Vreemdelingenzaken voorlegde en de bundel artikelen betreffende het OLF die u tijdens het interview bij het CGVS op 11 maart 2009 neerlegde, gaf u aan niet persoonlijk vermeld te zijn (gehoor CGVS, p.7). U gaf aan dat de eerste bundel handelt over de algemene problemen die de Oromo ondergaan in Ethiopië (gehoor CGVS, p.8). Betreffende de bundel die u tijdens het interview bij het CGVS op 11 maart 2009 neerlegde, gaf u aan dat uw geboorteplaats vermeld werd omdat er een Oromo student gedood werd (gehoor CGVS, p.8). Aangezien geen van de door u neergelegde artikelen over u persoonlijk handelen en ze slechts een algemeen beeld schetsen,

zijn ze verder niet relevant voor uw asielaanvraag. Vervolgens dienen volgende bedenkingen te worden gemaakt bij uw politieke activiteiten die u hier in België tegen de Ethiopische regering hebt ontwikkeld. U legde een brief van de Union of Oromo Students in Europe Belgium (UOSE) voor. In deze brief staat dat u in Ethiopië vervolgd werd, omdat u supporter van het OLF was. Hieromtrent kan worden opgemerkt dat in het kader van uw eerste asielaanvraag werd geconcludeerd dat u uw sympathie voor en betrokkenheid bij het OLF niet aannemelijk heeft gemaakt, waardoor de waarachtigheid van de bewering in deze brief in twijfel kan worden getrokken. Verder wordt in deze brief vermeld dat u – als lid van UOSE en als stichtend lid van het Sub-Comité voor Oromo jongeren activiteiten – aan demonstraties en culturele shows deelneemt en aan fondsenwerving voor het OLF doet en daarom vervolging te vrezen zult hebben bij een terugkeer naar Ethiopië. U gaf aan dat u sinds september 2007 lid werd van de Union of Oromo Students in Europe Belgium (gehoor CGVS, p.5). Er kan worden opgemerkt dat u zelf op geen enkel moment aangaf vervolging te vrezen omwille van de door u uitgevoerde activiteiten voor de UOSE te België. Toen u gevraagd werd of u of iemand in Ethiopië problemen kende omwille van de activiteiten die u deed voor de UOSE, gaf u aan van niet (gehoor CGVS, p.6). Bovendien gaf u ook niet aan dat de Ethiopische overheid op de hoogte zou zijn van uw activiteiten in België, laat staan dat ze u hierom vijandig zouden bejegenen bij een eventuele terugkeer naar uw land van oorsprong. Verder is het zo dat bij de beoordeling van elementen die ontstaan zijn na aankomst in het onthaalland, de reële kans op vervolging en de ernst van die vervolging van cruciaal belang zijn. Hierbij moet rekening gehouden worden met de beoordeling van de activiteiten ontwikkeld in het gastland door de overheden van het land van herkomst. Enkel indien de aangehaalde activiteiten leiden tot een toeschrijving van een politieke/dissidente overtuiging door bovenvermelde overheden, is er sprake van een reëel risico op vervolging en/of moeilijkheden in het land van herkomst. Het is niet aannemelijk dat activiteiten ontwikkeld na de vlucht leiden tot een reëel risico indien de overheden in het land van herkomst er niet van op de hoogte zijn of indien het opportunistische karakter van voornoemde activiteiten voor ieder duidelijk is met inbegrip van de nationale overheden. Wat u betreft, zijn er elementen die ernstige twijfels doen rijzen aangaande de authenticiteit van uw politiek engagement en die wijzen op het opportunistische karakter van uw activiteiten in België. Bij de beoordeling van uw eerste asielaanvraag dd. 12 juli 2007, nam de Commissaris-generaal op 25 juni 2008 een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus en bevestigde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen deze beslissing op 12 november 2008. Er werd geconcludeerd dat u uw asielrelaas – inclusief uw beweerde sympathie en activiteiten voor het OLF – niet aannemelijk kon maken, omdat u vage en foutieve verklaringen aflegde, zodat uw engagement in Ethiopië voor het OLF niet waarachtig voorkomt. Aldus kunnen vragen worden gesteld bij de oprechtheid van uw engagement in België voor de Oromo-zaak, in het bijzonder voor wat betreft het werven van fondsen voor het OLF. In elk geval heeft u niet aangetoond dat u omwille van uw sympathie en activiteiten voor de Union of Oromo Students in Europe Belgium bij een eventuele terugkeer naar Ethiopië werkelijk zou worden vervolgd door de Ethiopische autoriteiten of ten aanzien van deze autoriteiten een reëel risico op het lijden van ernstige schade zou lopen. Gelet op bovenstaande vaststellingen maakt u de oorzaak van uw problemen niet aannemelijk en kan bijgevolg geen geloof gehecht worden aan de door u beweerde vrees voor vervolging of een reëel risico op lijden van ernstige schade. In het kader van uw tweede asielaanvraag legde u een brief van de Union of Oromo Students in Europe Belgium, een brief van het OLF 'Europe Office' dd. 3 januari 2009 en twee bundels met artikelen betreffende het OLF en de problemen die Oromo kennen in Ethiopië. Deze documenten werden hierboven reeds besproken. U legde geen documenten voor waaruit uw reisweg moet blijken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van deze inzake EU-onderdanen, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht, die inhoudt dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingsdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor

Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006*, nr. 2479/001, 95). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund (RvS 30 oktober 2008, nr. 187.504).

3. Verzoeker roept als *"Enig middel"* de schending in *"van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 en van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen; het motiveringsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel"*.

4. De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). Zoals hieronder blijkt, is dit in casu niet het geval.

5. Verzoeker is het niet eens met de motieven. Gezien verzoeker de beoordeling van de aangehaalde feiten door de Commissaris-generaal betwist, voert verzoeker de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

6. Nopens de status van vluchteling

6.1. Verzoeker diende een tweede asielaanvraag in. Te dezen is de Raad niet bevoegd zich in beroep opnieuw uit te spreken over de beslissingen genomen in het kader van de eerste asielaanvraag. Overeenkomstig het algemeen rechtsbeginsel dat er niet meermaals geoordeeld wordt over eenzelfde zaak is te dezen zijn bevoegdheid beperkt tot de beoordeling van de in de tweede asielaanvraag aangehaalde nieuwe gegevens en de mogelijke gevolgen hiervan bij een eventuele terugkeer naar het land van herkomst, alsmede van de aanvraag om toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoekers opmerkingen in het verzoekschrift met betrekking tot zijn eerste asielprocedure, in het bijzonder *"dat zijn toen uiteengezette asielrelaas wel degelijk de waarheid is en dat het CGVS toen zijn beslissing heeft genomen op grond van een paar misverstanden over details"* en *"dat verzoekers vorige raadsman beroep had aangetekend bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zonder inzage te hebben genomen in het administratief dossier, zodat verzoekers rechten van verdediging, buiten zijn wil om, niet ten volle benut zijn geweest"* zijn dan ook niet dienstig.

6.2. Verzoekers bewering recent van zijn oom te hebben vernomen dat hij nog steeds gezocht wordt, is door de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen terecht ongeloofwaardig bevonden. De Raad stelt vast dat verzoeker dit punt van de bestreden beslissing niet betwist zodat dit ook overeind blijft.

7. Verzoeker meent dat de deugdelijkheid van zijn asielmotieven worden aangetoond door de nieuw neergelegde elementen: een brief van de Union of Oromo Students in Europe Belgium (UOSE); een brief van het OLF Europe Office; en twee bundels met algemene informatie aangaande het OLF. Verzoeker stelt dat *"de thans voorgelegde documenten, samen met de belangrijke verklaring van verzoeker dat deze niet kunnen bekomen worden zonder voorafgaand grondig onderzoek naar de waarachtigheid ervan, maken het voor het CGVS onmogelijk om thans weer een negatieve beslissing te nemen, zodat zij om die reden het Vluchtelingenverdrag miskent."*

7.1. Verzoeker stelt dat hij de brief van het UOSE pas kon verkrijgen nadat er een grondig onderzoek werd uitgevoerd naar zijn beweerde problemen: *"Als iemand erbij gaat moet die persoon zich eerst voorstellen. Dan via hun structuur legt men contact met de plaatsen die u zei om na te gaan wie u bent en of uw verhaal de waarheid bevatte. Heeft comité van vijf mensen. Uit hun onderzoek via hun structuur en de informatie die ze vonden. Als één van de vijf het oneens was met de bevindingen is zulk statement moeilijk. (...)".* Verzoeker laat na deze loutere beweringen te adstrueren wat te meer klemt nu hij evenmin nader bekend is met de aard en draagwijdte van dit onderzoek *"Ik weet niet welke info ze vroegen en welke details. Ik weet enkel wat ik hen zei en wat ik onderging. En een persoon die voor me zou kunnen getuigen. Ze doen dit uit eigenbelang om infiltratie te vermijden"* (gehoorverslag CGVS, 11.03.09, p.4-5). Verzoeker toont niet aan dat het attest van de UOSE steunt op ernstige recherche.

Partijgetuigenissen hebben hoe dan ook geen officieel karakter zodat hun bewijswaarde slechts relatief is. Ze volstaan niet om het gebrek aan geloofwaardigheid van het relaas van een asielzoeker te herstellen wat in casu temeer klemmt nu verzoekers voorgehouden activisme in Ethiopië in het kader van zijn eerste asielaanvraag ongeloofwaardig bevonden werd. In tegenstelling tot wat verzoeker stelt, werd zijn asielaanvraag niet slechts afgewezen op basis van enkele misverstanden over details maar stelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in het arrest nr. 18.605 van 12 november 2008, dat verzoekers verklaringen en kennis dermate onvoldoende zijn dat hieruit geen politiek of etnisch engagement kan blijken en een vervolging hiervoor dan ook niet kan overtuigen. De brieven van het UOSE en van het OLF Europe Office komen dan ook voor als complaisancestukken gemaakt voor onderhavige procedure.

7.2. Met betrekking tot de algemene informatie inzake Ethiopië en het OLF stelt verzoeker *“Welnu, in het kader van zijn tweede asielaanvraag legde verzoeker artikelen voor van de website van het OLF, waaruit blijkt dat er de laatste maanden een heel duidelijke escalatie is van arrestaties van (vermeende) OLF-aanhangers, hetgeen eveneens gepaard gaat met een verslechtering van de algemene veiligheidssituatie. Deze informatie is dan wel algemene informatie, zij is in die zin relevant voor verzoeker omdat zij geldt voor alle personen met de Oromo-identiteit! Deze informatie blijkt ook uit het reeds vermelde en overigens tevens zeer recente Algemeen Ambtsbericht Ethiopië van mei 2009, waar op p. 58 een beschrijving wordt gegeven voor de situatie van de Oromo’s als etnische groep.”*

7.2.1. In tegenstelling tot wat gesteld wordt in het verzoekschrift kan uit de neergelegde informatie geenszins kan worden afgeleid dat de Oromo als sociale groep systematisch gevisieerd en vervolgd worden door de Ethiopische autoriteiten. Het ambtsbericht wijst immers expliciet op Oromo die verdacht worden van lidmaatschap en voldoen aan een welbepaald profiel *“Met name politiek en maatschappelijk actieve Oromo, waaronder bijvoorbeeld docenten, kunnen in verband met verdenking van betrokkenheid bij het OLF worden opgepakt.”*. Verzoeker beantwoordt niet aan dit profiel.

7.3. Met betrekking tot zijn activisme in Europa voor de organisatie UOSE stelt verzoeker dat deze Oromo Studenten Union organisatie *“in België onder de paraplu van Europa”* staat. *Ze hebben directe structurele band met OLF om Oromo-strijd te steunen.”* (gehoorverslag CGVS, 11.03.09, p.4). Verzoeker stelt dat zijn persoonlijk engagement voor deze organisatie *“op zich ook al een reden is voor verzoeker om ingeval van terugkeer naar zijn land van herkomst gevaar te lopen”*. Naast de hoger besproken partijgetuigenis laat verzoeker echter na zijn beweerde nauwe betrokkenheid en activisme voor deze organisatie te adstrueren. Verzoekers bewering dat *“er mag van uitgegaan worden dat iemand zich slechts in dergelijke organisaties engageert, wanneer hij dit engagement al in het land van herkomst had”* wordt ontkend door zijn geheel gebrek aan elementaire kennis over de Oromo in Ethiopië waarbij hij evenmin enige belangstelling toonde voor publieke gegevens. Zo stelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen vast (RvV 12 november 2008, nr.18.605) *“De Commissaris-generaal verwijt verzoeker verder niet te weten wanneer de verhuis van de Oromo-hoofdstad plaatsvond, terwijl hij actief bezig was met deze problematiek en dit gegeven dermate publiek was dat verzoekers onwetendheid op zich reeds merkwaardig is en niet getuigt van een bijzondere interesse voor de Oromokwestie”*. Overigens verklaarde verzoeker dat hij zich pas tot deze organisatie richtte en het document aanvroeg *“nadat ik negatief van CGVS”* kreeg en op aanraden van andere Ethiopiërs (gehoorverslag CGVS, 11.03.09, p.4), wat bezwaarlijk kan wijzen op een spontane politieke interesse of aspiratie. Verzoeker maakt dan ook niet aannemelijk dat zijn huidig activisme voor de UOSE, voor zover waarachtig, meer is dan een aanwezigheidspolitiek in het kader van zijn eventuele verblijfstoestand in België. Het is evenmin ernstig de Ethiopische overheid dermate te onderschatten door te menen dat zij het verschil niet kunnen maken tussen de talrijke Ethiopiërs in het buitenland die om opportunistische of om persoonlijke redenen meelopen met manifestaties en de persoonlijkheden die effectief een bedreiging vormen voor het regime. Het is mogelijk dat de Ethiopische autoriteiten op de hoogte zijn van verzoekers lidmaatschap in België, maar verzoeker maakt niet aannemelijk dat hij als een gevaar beschouwd zou worden voor de stabiliteit van het Ethiopische politieke systeem noch dat personen met een aan hem gelijkaardig profiel bij een terugkeer naar Ethiopië gevaar zouden lopen.

7.4. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, in aanmerking worden genomen.

8. Nopens de subsidiaire bescherming

8.1. Verzoeker meent in aanmerking te komen voor het subsidiair beschermingsstatuut in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

8.2. Verzoeker heeft niet aannemelijk gemaakt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet). Verzoeker beroept zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming op dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus. Het realiteitsgehalte van verzoekers veronderstellingen kan niet overtuigen nu deze gesteund worden op eerdere verklaringen die reeds in de eerste asielaanvraag (zie RvV 12 november 2008, nr.18.605) ongegrond werden bevonden. Verzoeker voert geen objectieve elementen aan die de aangebrachte vermoedens kunnen ondersteunen, en beperkt zich daarenboven tot vage toelichtingen en algemene beweringen. Zo is niet aannemelijk dat verzoeker over de navraag van de lokale agenten van de Kabele bij zijn moeder geen duidelijkheid kan geven over het tijdstip en de inhoud hiervan te meer nu verzoeker dit inroept als teken van zijn vermoedelijke vervolging. Immers verzoeker is niet naar Ethiopië teruggekeerd zodat de Kabele zijn vertrek uit zijn land moet vaststellen. Verzoeker toont niet aan dat het bezoek van de Kabele, voor zover waarachtig, meer is dan een administratieve kwestie.

8.3. Noch uit verzoekers verklaringen noch uit de andere elementen van het dossier blijkt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, zoals ingevoegd bij artikel 26 van de wet van 15 september 2006, gepubliceerd in het Belgisch Staatsblad van 6 oktober 2006.

9. Het middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven september tweeduizend en negen door:

mevr. K. DECLERCK, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

K. DECLERCK